

Jan G. Mossige

Leder

Psykologi i kommunen har passert 50, jubileumskonferansen er avlyst og vi har fått nytt redaksjonsmedlem. Samtidig er WISC 3 i hardt vær...

I fjor sommer var det femti år siden tidsskriftet Skolepsykologi så dagens lys. Det var en psykolog ved pp-tjenesten på Gran på Hadeland, Knut Funnemark, som var fødselshjelper. Helt frem til sin død holdt Knut hånden over tidsskriftet – som etter hvert har forandret navn til *Psykologi i Kommunen*.

Vi i redaksjonen så frem til å feire tidsskriftets 51-årsdag ved å arrangere konferansen ”*Complex Needs and Autism*” 31. mai. To av verdens ledende navn innen fagområdet, Barry Carpenter og Stephen von Tetzchner, skulle dele dagen mellom seg og legge frem viktige synspunkter om sammensatte lærevansker/autismespekterforstyrrelser.

Men den gang ei. Interessen for konferansen var så laber at avlysning var eneste utvei....

Rune Dahl har forlatt redaksjonen etter mange års innsats. Antagelig har han vært det mest kreative og iderike redaksjonsmedlemmet tidsskriftet har hatt i løpet av sin 51-årige historie. TUSEN TAKK, RUNE!

I det Rune forlater redaksjonen, trer Therese Thornton Sjursen inn. Therese ble psykolog i 2007 og disputerte seks år senere. Etter å ha jobbet noen år i pp-tjenesten, arbeider hun nå i en kombinert forsker- og psykologstilling ved Senter for Odontofobi i Bergen. VELKOMMEN, THERESE!

Og så var det nyhetene om at WISC – 3 ikke var normert korrekt – og konsekvensene dette har fått, og vil få i lang tid fremover: Det viser seg nemlig at de som har benyttet WISC-3 i diagnostisk sammenheng, ikke er villige til å revurdere de diagnosene de kom frem til.

Andreas Hansen, som har skrevet en artikkel om intelligensbegrepet i dette nummeret av *Psykologi i Kommunen*, kommenterer den debatten som nå går omkring konsekvensene av mangelfull normering, på denne måten:

Den pågående debatten i mediene om IQ og stempel som utviklingshemmet - som i en god del tilfeller har ført til at barnevernet har tatt hånd om barn til foreldre som anses som uskikket til å oppdra og ha omsorg for barn - er en høyst aktuell debatt. Det triste er jo videre at selv om seinere testinger i noen aktuelle tilfeller har avkrefte at gitte foreldre som er blitt fratatt barn, er utviklingshemmet, slik dette kan defineres ut fra IQ, så ser det ut til at barnevernet i noen tilfeller fastholder sin beslutning i lys av tidligere diagnose som utviklingshemmet. Under det hele ligger det åpenbart en oppfatning av intelligens som lite foranderlig, noe som nærmest er gitt ved genetisk arv. Her tror jeg også en del fagfolk har litt å bearbeide hos seg selv. Det er jo rent utrolig at man fremdeles i 2017 åpenbart tenker på følgende vis ”en gang utviklingshemmet, for alltid utviklingshemmet”. Og det etter at man i flere tiår har sett bevis for det motsatte - at personer kan utvikle seg intellektuelt slik at de kommer (betydelig) over IQ- grensen for utviklingshemming. Man skulle heller ikke tro at kunnskapen om hjernens plastisitet i særlig

grad har nådd frem til offentligheten, for ikke å snakke om kunnskapen om epigenetikken, som tross alt er svært ny. Jeg opplever at min artikkel om intelligens med sitt innhold gjennom denne omtalte debatten er rimelig høyaktuell på mange måter, ja faktisk at den bør ha et betydelig større nedslagsfelt enn jeg i utgangspunktet hadde klart for meg.

Jeg har ikke et øyeblikk vansker med å følge Andreas Hansen her – og jeg er allerede i gang med å spore opp fagfolk som ønsker å gå videre på denne saken.

Vi i redaksjonen ønsker leserne våre en riktig flott forsommer

Jan G. Mossige

Tidsskriftet beklager

I nummer 5, 2016, presenterte vi artikkelen *Læring gjennom estetiske uttrykksformer – i kropp og rom (KROM)* av Janne Vik Lossius. Artikkelen var fagfelleurdert, men det fremkom dessverre ikke i det oppsettet vi benytter for å bekjentgjøre at en artikkel er fagfelleurdert.

Jan G. Mossige
Ansvarlig redaktør